

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 1., Vol. 21., 15. ledna-January 15th, 1987.

Stanislav Reiniš

Do ciziny jezdíme tanky

Estonsci, Litevci a Lotyšci, žijící v exilu, byli v nedávné době iniciátoři Dne černých stužek, celosvětové vzpomínky na 23. srpen 1939, kdy Stalin a Hitler uzavřeli neslavný pakt o neútočení. Hitler si tímto paktem vytvořil bezpečné zázemí na dobu téměř dvou let, během kterých dobyl Evropu. Stalin si uvolnil ruce k útoku na šest sousedních evropských zemí, Finsko, Estonsko, Lotyšsko, Litvu, Polsko a Rumunsko. Územní zisky na úkor těchto zemí si podrželi Sověti dodnes.

Historie zastrašování, nátlaku, lži a vyhrůžek, kterých tehdy Sověti použili proti šesti východoevropským zemím, je poučná i dnes. Také si myslím, že československé školství posledních čtyřicet let podává historická fakta poněkud zkresleně, a několik malých lekcí dějepisu tedy nemůže nikomu škodit.

Dvě socialistické velmoci, Německo a Sovětský svaz, se tehdy dohodly, že baltické země patří do zájmové sféry Sovětského svazu a že Němci nebudou zasahovat do toho, co SSSR v této oblasti dělá. A tak, vědom si své beztržnosti, začal 15. září 1939, dva týdny po ratifikaci německo-sovětského paktu, sovětský ministr zahraničí Molotov opatrně a slušně vyjednávat s baltickými zeměmi nejvíce vzdálenou od Německa — s Estonskem. Nejprve Estonsku nabídl rozšíření obchodu mezi oběma zeměmi a požádal o umožnění tranzitu sovětského exportu skrz Estonsko. Jednání měla rychlý spád, ale byl v nich háček. Když 24. září přijal estonský ministr zahraničí Karl Selter do Moskvy návrh o smlouvě o podpoře, Molotov mu okamžitě nabídl i smlouvu o vzájemné vojenské pomoci, na základě které by Sovětský svaz měl v Estonsku námořní a letecké základny a asi 25 000 vojáků.

Při té příležitosti Molotov diplomaticky prohlásil: "Nenuťte nás použít jiných, radikálnějších metod k zajištění naší bezpečnosti."

Už 26. září se sešla estonská vláda a projednala návrh, který nebylo možné odmítnout. Sověti dobře věděli, že Estonsci nemohou očekávat od nikoho pomoc. S Němci byli Sověti spojenci, a Anglie a Francie měly svých starostí dost, protože v té době nad Němci zrovna nevládli.

Selter tedy znovu odjel do Moskvy a podmínky přijal. Smlouva byla podepsána ihned. Molotov a Stalin ujišťovali Estonce ze všech sil, že se nebudou dotýkat vnitřních estonských záležitostí. Molotov to ovšem trochu zkazil, protože při té příležitosti chválil přítomnost sovětských vojsk v Mongolsku, která se prý také neměsíjí do mongolských záležitostí. To, jak každý už tehdy věděl, byla absurdita.

Za tyden přišlo na řadu Lotyšsko. Ministr zahraničí Lotyšska Munters vyslechl opět řeči o nevměšování, o příkladu Mongolska a o vzájemných přátelských vztazích už od dob Petra Velikého, a podepsal smlouvu bez odmluvy. Smlouvání o počtu vojáků na lotyšském území mělo charakter asiatského handrkování a trvalo mnoho hodin. Nakonec to Munters usmlouval z 50 000 na 25 000 vojáků.

S Litvou to bylo podobné. Litva v té době neměla společné hranice se SSSR, a tak k ní Sověti byli slušnější, naplánovali jí jen 20 000 vojáků.

Smlouva byla podepsána 5. října 1939, a její preambule byla plná velkých slov o "uznání nezávislosti politické existence a nevměšování do vnitřních záležitostí druhé smluvní strany".

Jak se dalo čekat, tato smlouva byla pouhým začátkem. Po nějakou dobu se Sověti ve všech třech zemích chovali slušně. Co jim také zbývalo, válčili v té době proti Finsku a Finové jim tak zvané zatápěli.

Už v květnu 1940 si však Molotov postěžoval lotyšskému velvyslanci v Moskvě, že se z posádky v Lotyšsku ztratili dva vojáci a cože je s nimi. Už aby se to víckrát nestalo. Za tři dny nato obvinila moskevská Pravda estonskou inteligenci z "loajálního postoje vůči Anglii" a z nenávisli vůči Německu, a že estonské univerzity rozšiřují probratskou propagandu.

Ze zmizení dvou vojáků v Lotyšsku se stal mezinárodní incident. Litevci nabídli společné vyšetřování, co se vlastně stalo, ale Sověti tuto spolupráci odmítli, že si vše vyšetří sami. Litevci chtěli také poslat na vyjednávání do Moskvy zahraničního ministra Urbysse. To Sověti nechtěli, a požadovali si do Moskvy lotyšského ministerského předsedu.

Ministerský předseda Merkys tam ihned odjel, a byl obviněn, že se jeho ministerstvo vnitra nestara o bezpečnost sovětských posádek. Lotyšsko tedy odvolalo ministra vnitra a šefa policie, ale to nestačilo. Sověti dali ultimátum, ve kterém žádali, aby ministr vnitra byl postaven před soud, aby byla sestavena vláda přátelská Sovětskému svazu, a aby sovětské jednotky měly volný přístup na lotyšské území.

Lotyšsko ultimátum přijalo 15. června 1939, a do země se začala valit sovětská vojska. Prezident Smetona a členové vlády unikli do Německa, ale občané byli klidní, protože ani tisk ani rozhlas o sovětské invazi nic neřekl. Lotyšský velvyslanec v Berlíně Skirpa si šel stěžovat panu Woernarovi na nacistické ministerstvo zahraničí, ale dostalo se mu vyhýbavých odpovědí, i když propukl v pláč.

S oběma ostatními zeměmi se Stalin už tak nemazlíl. 14. června sestřelila sovětská letadla komerční letadlo letící z Estonska do Finska. Letadlo spadlo do Finského zálivu, a posádka a všichni cestující zahynuli. Stejný den napadli Sověti pohraniční posádku na litevské hranici, zabili dva litevské pohraničníky a jednu ženu, zranili jinou ženu a dítě, a unesli deset pohraničníků a civilistů.

Na základě těchto incidentů Sověti prohlásili, že Lotyšsko a Estonsko jsou hrozbou míru, a vydali oběma zemím ultimátum, že se musí vytvořit okamžitě vláda přijatelná pro SSSR, a že musí být zaručen volný přístup sovětským vojskům. Obě vlády podmínky okamžitě přijaly, dokonce před termínem ultimáta. K mobilizaci ani k obraně nedošlo, protože v zemi už byla sovětská vojska.

TASS samozřejmě popřel, že všechno tři země budou posověštěny. Proces posověštění měl tento průběh:

Brzy po začátku okupace byla "zvolena" loutková shromáždění, která požádala o přičlenění do SSSR. To se v baltických státech stalo v červenci 1940. V té době byl agent NKGB jeden voják nebo agent NKGB na deset obyvatel. Při volbách byla samozřejmě jedinou kandidátkou, účast na volbách byla povinná, hlasovalo se manifestně bez plentu. TASS pak ohlásil, že voleb se zúčastnilo přes 99% voličů. Teprve po pozdější okupaci těchto zemí Němci bylo zjištěno, že se voleb zúčastnilo jen asi 16-18% voličů. Novou administrativu státu vytvořili členové komunistických stran, ale těch se Sověti brzy zbavili, a dovezli ze SSSR tisíce soudců, tajných, železničářů, ekonomů a ředitelů továren. Někteří dokonce uměli jazyk země, a tak začali okamžitě pracovat.

Došlo ke znárodnění, a ze zemi se vyvezly zásoby obilí, dříví, uhlí, oceli, textilu, léků a surovin. Počet úrazů a nehod v továrnách vzrostl, protože ruští odborníci nerozuměli strojům a provozu. Majitelé větších zemědělských usedlostí zmizeli, a pokusy o vzpouru rolníků byly tvrdě potlačeny.

Samozřejmě, že ze země zmizeli i političtí vůdci, aby se z bytlem obyvatek dalo snadněji manipulovat. Zmizeli členové politických stran, odborářů, úředníci, policisté, členové městských rad, advokáti, kněží atd. Byli posláni do táborů smrti na severu SSSR. Někteří šli před "soud" a byli okamžitě zastřeleni.

Příprava deportací trvala nejméně pět měsíců. Tolik času bylo zřejmé třeba, než byla NKGB schopna sehnat místní spolupracovníky a vypracovat seznamy. Proto nebyly deportace ještě dávno ukončeny, když Němci tyto země okupovali po začátku německo-sovětské války.

Ve srovnání s touto situací v baltických zemích začaly deportace z oblasti Polska obsazených Sověty v září 1939 o něco dříve, a Sověti stáhli proto odvězt asi 10% obyvatelstva. Nakonec byli deportováni i členové nové, prosovětské policie i administrativy.

Generál Ivan Serov, který pak přežil mnohé režimy a sloužil ještě Chruščevovi, vydal v té době rozkaz, z něhož citujeme:

"Deportace protisovětských elementů z baltických republik má velký politický význam. Musí se bránit panice a nepořádku, nesmí se povolit demonstrace těch, kteří mají být deportováni, ani těch, kteří je podporují a mají nepřátelský vztah k naší sovětské administrativě."

Protože tyto ukoly byly příliš rozsáhlé a pravidelní pracovníci NKGB je nemohli zvládnout, pomáhali i členové

nové místních komunistických stran. Ti však dostali instrukce až těsně před akcí. Serov jim asi příliš nedůvěřoval.

Deportovaly se celé rodiny. Dospělí muži šli do pracovních táborů, ženy a děti byly převezeny na vzdálená místa SSSR. Rodiny byly vždy zatyčány najednou, a teprve na nádraží byli muži odděleni od rodin. Až do posledního okamžiku nikdo nevěděl, co se bude dít. Zavazadla musela být připravena během dvou hodin, obvykle v noci.

Kromě toho do SSSR "emigrovaly" ještě dvě skupiny lidí: Ti, kteří tam byli posláni na práci a ti, kteří byli odvedeni do Rudé armády. "Branci" byli zařazeni většinou do pracovních práporů.

Není divu, že po přepadení SSSR nacistickým Německem došlo v baltických státech k povstání ještě dlouho před příchodem Němců. Deportací a likvidací obyvatelstva byli nejvíce postiženi Estonsci, protože jsou nejdál od dnešní západní hranice SSSR.

Naproti tomu Finové, kteří nepustili sovětské posádky na své území, a bránili se s úspěchem po dlouhou dobu, měli jiný osud, a dodnes se jim podařilo udržet svou samostatnost, i když s určitými omezeními.

Sověti tehdy použili výhodné politické situace, kdy za bezmocnými baltickými státy nestála žádná velmoc, k bezohledné anexi. Tyto dávne události jsou dnes poučením pro ty, kdo ještě demonstrují proti účasti jejich země v NATO. Země, která si myslí, že může žít z milosti Sovětského svazu, se brzy stane bezmocnou obětí invaze.

To by měl každý vědět.

Západ, Box 322, Waterloo, Ont., Canada, N2J 4A4

Mlynář Douša čarodějník

Toho roku 1661 vzali mlynáře Jana Doušu do tábora vězení. Byl obviněn z čarodějnictví. Založil na něj jeho hloubětný kolegiát v řemesle, mlynář Jan Kocůrek. Uvedl, že se Douša buntuje se samotným Satanem a kouzla k velké škodě lidí dělá. Jemu, Kocůrkovi, prý skrze kouzla způsobil, že se mu stroje mlejnského pokazily, a také mu myslí německé do mlejna poslal...

Komise vyslaná do Doušova domu všechno od sklepa až po půdu narub obrátila. Páter Ambrosius obzvlášť harlo ve všech světnicích hledal co by bylo ke kouzlům příhodné, neboť bylo jeho největší potěšením čarovskou čeládku vymyt. Ač hledáno bylo svědomitě, nic obzvlášť podezřelého nalezeno nebylo. V lůžkách měl Douša několik knih, v jazyce českém i německém, a mezi těmi i bible svatá byla. Ty knihy páter Ambrosius nejvíce prohlížel, ale o čertech v nich nic nestálo.

Hrozili Doušovi útrpným právem, nepřizná-li se k čarování. Zapísalhal však pány na soud, že čarovat neumí. Vyprávěl, že s Kocůrkem seděl u piva v hloubětné křemě, co pražský otcům klášterníků náležel, a hráli v karty. Když pak Kocůrek pivo popíjel, prohlašoval a hromoval, Douša jej napomínal, aby toho již nechal. Avšak Kocůrek vytrhl, že Douša v kartách čaruje. Aby již byl pokoj mezi nimi, on, Douša, na to odvětil, že by mohl na Kocůrka hrom přivolat, aby do něj uhořel. To když slyšeli sedláci, co v křemě seděli, dali tomu víru, a Doušu měli za čaroděje.

Douša potom požádal pány soudce, aby se podívali do Kocůrkova mlýna. Již léta na něm nic neoprávil, všechno je tam zpustlé, shnilé i zadlužené, protože Kocůrek od rána do večera v hospodě vysedává a o mlejne se nestará. V tam soudní náštati seděli muži rozumní, kteří našli, aby se také Kocůrkův mlýn v Hloubětně prohlédl, zdali je to pravda. Pročel do vsi, tenkrát Hloubětnu zvané, vyslaní úředníci přijeli, a shledali, že je tomu tak, jak Douša vypověděl. Sama mlynářka potvrdila, že Kocůrek již dlouho, k jejímu zármutku, ožralství a kartám halduje, a myslí ve mlyně že jsou od nepoměr. Doušův život tenkrát — pro lidskou závist i povězeť — vesel na tenoučím sklesl. Naštati zůstal rozrám nad mlynářem.

Half-citizenship

Douglas Fisher

A few days ago a Mountie complained openly: "No other country in the world cheapens its citizenship the way we do."

He was disheartened at the futility of enforcing our immigration and citizenship laws.

I'm sure the following scenarios were in his mind.

- Canadian citizenship is notorious worldwide, easy like the Liberian flag of convenience for tramp steamers;
- The Citizenship Act (1976) empowers the revocation of citizenship gotten through fraud but no one knows a case where such has happened;
- The act also lowered the wait for citizenship from five to three years (there's none shorter in the Western world);
- The same act introduced double loyalties by permitting dual citizenship;
- The test for citizenship is largely run by party hacks, some of whom abuse a now rather ceremonial office for partisan leverage.

Nothing demonstrates better how cheaply we value ourselves than the way we've legalized or condoned dual citizenship. Of a variety of examples the following is the most incredible.

The Citizenship Act of 1976 dropped a provision of the 1946 Act which meant any Canadian citizens automatically lost their citizenship when they voluntarily acquired citizenship of another country.

In the House of Commons only one voice really fought this excision — Marc MacGuigan, then a Liberal backbencher. He called the proposal "cheapening of the whole notion of Canadian citizenship." The opening offered by this omission was seized in unexpected quarters. Within a few months the government of Czechoslovakia issued a series of regulations. These were to let former Czech citizens, now refugees in Canada, "normalize" their relationship with Prague.

The Czech scheme was and is simple. The "refugees" sign an oath of allegiance to their old motherland, supplemented with a fee in hard currency. In return they get a retroactive permission to live in Canada and are issued a Czech passport (guaranteeing a safe visit to the old country).

The convoluted oath of allegiance prescribed by the Prague bureaucrats for our citizens has this last sentence.

"I... declare that during my stay abroad I shall not engage in any activity which would damage the good name and the interests of the Czechoslovak Socialist Republic or the member states of the world socialist system."

Wow! The refugees from Czechoslovakia who came here after the war have by and large acquired Canadian citizenship. At first they were cautious about the offer, but when the Canadian government said nothing about it more and more of them showed an interest.

Today the initiative taken by Prague is a resounding success. Thousands of Canadians are now both carp and herring: Loyal to Her Majesty in Canada and to the Communist regimes of Eastern Europe.

The authorities in Prague boasted to our diplomats some three years ago that in the first six years of the policy they'd had 2,018 applications from Canada, 1,154 of which were for dual citizenship.

The situation offers all the components for a latter-day Franz Lehár operetta.

Take this example. Some of the former "refugees" from Czechoslovakia are not just Canadian citizens; they work in the public service of Canada. They've sworn the oath of allegiance. Some of such public servants choose to spend their annual leaves in Prague. On the way through the gates at Prague airport the brand-new Czech passport is produced. At Mirabel on the way "home" the Canadian passport is flashed. Two passports and two loyalties. Comedy? Or Canadian Gilbert and Sullivan?

Ottawa's known about this duplicity by some of its officials but has refused to supply numbers, saying they weren't available.

Compare such duality with U.S. requirements. Anyone seeking American citizenship swears that he or she "entirely renounces and abjures all allegiance and fidelity to any foreign prince, potentate, state or sovereignty of whom or which (he or she) have heretofore been a subject or citizen."

While any American model is distasteful to some Canadians it seems a worthy way to make citizenship significant and cherished. In passing let me note that despite their base point in anti-Americanism none of our Super-Canucks cried foul when the new Citizenship Act was on its way through Parliament. Today, although they rail about threats to our precious sovereignty the doomsayers never agonize over the atrophy of our identity.

It seems certain that Canada will continue as a country with considerable immigration. There are internal needs for it, both economic and humanitarian. There's a geopolitical imperative implicit in our spaciousness and the intense crowding elsewhere on the globe. Also, the influx is now built into our system; that is, it goes on substantially under its own steam.

The essential problem of immigration and its solution comes at the moment newcomers reach us.

Should we, ourselves immigrants or their descendants, encourage newcomers to remain attached to their old habitat and its culture, customs and politics? Or should we stress to them the values and institutions which made and make Canada attractive?

The answers are obvious, especially because so many of today's immigrants come from authoritarian states, often with very bloody politics.

The Toronto Sun, Wednesday January 14, 1987

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND ENGLISH LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Editor of English Section:
----- Monica Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 12:00
Zámorí lodí ... \$ 12:00
Zámorí lety ... \$ 16:00

Jednou větou..

25.11.86 zemřela v Ottawě obětavá krajanka, sestra Lída Přistupová, vdova po Gustavu Přistupovi st. Na pohřební ceremonii v Torontě přišlo mnoho našich krajanů; promluví na ni inž.K. Buzek a Rev.Józa Novák. Pocházela z Roštína na Moravě a v Kanadě žila od r. 1928. -- Zubní lékař, dr. Frant. Gígal, začal znovu ordinovat. Adresa: Suite 401, 190 St. George St., Toronto. Tel. 924-6434. -- Býv. majitel firmy Home Lumber, Miroslav Fillo, zemřel v Torontě 28.11. -- jeho manželka Martha ho přežila o 10 dní.. Oba pocházeli ze Slovenska a v Kanadě žili od r. 1950. -- Klub etnických žurnalistů a spisovatelů vydal životopisy a vybrané práce svých členů v knize "Mosaic in Media", 240 stran. Z našich jsou tam: A. Březina, J. Broušek, John Hásek, Mirko Janeček, E. Jarošová, Milan Kubík, Luděk Šnepp a manželé Táborští. O vydání této pěkné knihy se zasloužil čtyřčlenný výbor za vedení V. Tábořského. Kdo má zájem a \$10, nechť volá 532-4065 nebo 222-0482. -- V listopadu zemřela v Richmond, Hill, Ont. paní Marie Picková, vdova po majiteli známé kan. semenářské firmy Ottovi Pickovi. -- Krátkou dovolenou v Palm Beach, FL. měl A. Fogl /z Montrealu/ se svou paní a vnukem Nicholasem. -- Otec Josef Šach, populární duchovní správce, našich v Burlingtonu a v Hamiltonu, oslavil nedávno v kruhu svých přátel 25. výročí svého příchodu do této oblasti. -- A. Bližňák z Venezuely hledá svého bratra Bedřicha, nástrojáře, nar. 1919. -- Populární tenisová škola Vlasty Brankovské oslavila nedávno 15. výročí trvání. K nejlepším jejím současným žákům patří 13ti-letý R. Janeček. -- Frant. Bartoněk si otevřel v Thunder Bay, Ont. evropskou restauraci "Bistro Praha", se svou novou manželkou Betty. Frank patří mezi posrpnové a adresa je: 28 Cumberland St. -- V NHL v poslední době vynikají z našich: Michal Pivoňka, Petr Klíma a Petr Štěstný. -- Ve Vancouveru, BC zemřel krajan Josef Sršeň. -- Dr. T. nám připomněl, že před 35ti lety zemřel v Dawson City, Yukon, slavný cestovatel Jan Welzl. Na jeho hrobě tam je prostý kříž se jménem a letopočty 1868-1951. Je tam pohřbena také Zdenka F. Šnajberková, 66, která přišla o život ve sněhové bouři v prosinci 1977. -- Hledá se mistr reprodukční fotografie a tisku René Pompl. Poslední adresa byla v Edmontonu. -- Loni v létě oslavil v Torontě "65" biskup slovenské řecko-kat. církve Michal Rusňák. -- Čs. Jelínková sli- vovice byla na čas odstraněna z obchodů v Ontáriu, než se skončily laboratorní zkoušky. -- J. R. C. Čermák poslal před časem dopis redakci "Staru". Týká se slibu Gorbačova, že se bude řídit "civilizovanými formami vztahů mezi státy". Autor dopisu soudí, že Gorbačov má podivný smysl pro humor, a připomněl, že sovětská vojska dodnes vládnou v nejméně 10ti zemích, které byly dříve svobodné. -- Loni v létě oslavili manželé Hanáčkoví 48. výročí své svatby. -- Býv. Škodovák inž. A. J. Pluhař z Winnipegu, Man. tráví letní dovolenou obvykle na své rodinné chatě poblíž St. Peter, Ont. Působil dříve v Torontě. -- Dp. Vlad. Řechka se stará pečlivě o duch. potřeby našich na Vancouver Island. Adresa: St. Joseph's Friary, 1076 Joan Cr., Victoria, BC V8S 3L5. -- Na dotaz sdělujeme, že Vojtěch Škubal zemřel 3.11.70. -- Díky pí D. Maršálkové je v Peel Regional Muzeu /3 Wellington St. E., Brampton/ od 1.2. také čs. výstava.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Tel.: 364-1787

LIDÉ MEZI NÁMI

Dobrou náladu nedávných vánočních svátků vystihuje tento záběr z rodiny architekta Václava Kuchaře z Etobicoke, Ont. Shora: paní Eva Kuchařová, paní Eva Vališová a pan Norbert Hatlák, otec paní Kuchařové. /Rod Hatláků byl starý zemanský rod v jižních Čechách a v rodinném erbů měl mj. dvě kola od sel- ských vozů, což by naznačovalo, že jejich předek byl mistr cechu kolářského./

Vánoce 1951 v č. 30 Highview Cres- cent, Toronto - rodina p. Josefa Adla- fa. V této sympatické krajaňské ro- dině ztrávil vydavatel t.l. své prv- ní vánoce v Kanadě.

VZPOMÍNÁME

Dne 1. ledna 1982, tj. před pěti lety, nás náhle opustil poúnorový esulant a nezapomenutelný duchovní správce torontské české farnosti sv. Václava, dp. Jaroslav Jan- da, 69. Narodil se ve Velkém Jeníkově na Moravě 1.11.12., na kněze byl vysvě- cen v Brně 5.7.37 a do Toronta přišel v roce 1954. Jak při jeho pohřbu řekl inž. Ota Havelka, snad nejvýznačnější vlastností p. fardáře Jandy byla nesmír- ná skromnost a nenáročnost. Budoval farnost celých 27 let. Byl přesvědčen, že vedle duchovní a náboženské činnos- ti je nutná i činnost společenská. Mi- loval hudbu a byl výborným zpěvákem. Jeho hluboké vlastenectví mu kázalo pěstovat náš jazyk a naše národní zvy- ky i v cizině a považoval za svou po- vinnost udržovat naši národní pospoli- tost přes všechny překážky.

Před pěti lety -21. ledna 1982-odešla z našich řad v Ot- tawě, poúnorová e- sulantka a býv. učitelka v Pardubicích, paní Jarmila Dra- hotská, 80. Narodila se 18. května 1901 ve Vysokém Mýtě ja- ko Jarmila Kohouto- vá. Za německé oku- pace ztratila nejen svého manžela, ale i svého bratra. Oba byli nadaní armádní jezdcí Jezdeckého učiliště v Pardubicích. V roce 1948 o- dešla se svým synem Luborem do exilu. Žila napřed v London, Ont. a později v Torontě. Přátelé na ni nezapomínají!

17. leden 1986 bude navždy černým datem pro "Kanadské Listy". Ten den zemřel v Mon- treálu náhle náš kul- turní redaktor, dr. Mi- loš Víttek, 73. Narodil se 3.11.1912 v Brně- Králově Poli, studo- val v Grenoble a v Paříži a svá právní- cká studia skončil v Brně. Za války byl Němci vězněn v Mau- tausenu a v Dachau. Do exilu odešel za dramatických okolností v r. 1950 /Dakota s určením do Prahy, přistála díky pilotovi Angetterovi v Erdingu v záp. Německu/. V Kanadě se usadil v Montrealu, kde se stal úspěšným podnikatelem a věnoval se kulturnímu životu a místní české kat. far- nosti. Mimo "Kan. Listy" přispíval také do orgánu SVU "Proměny". Moc nám chybí.

27. ledna tomu bude jeden rok, co v To- rontě ve věku 82 let zemřel obětavý krajaňský pracovník br. Láda Pospíšil. Narodil se v Ivan- čicích u Brna, do škol chodil v Praze. Jeho láskou byla hudba. Do Kanady přišel v r. 1930 a žil v St. Catharines a v Torontě. Jeden čas měl vlastní ta- neční orchestr.

kultura VZPOMÍNKA

JIRÍ WEHLE

Ze svědectví buchenwaldského spoluvězně Josefa Čapka
/Dokončení z min. čísla./

Jednou se můj přítel Karel Frankl, který tehdy byl zařazen do stavebního komanda „Truppengarage“, dostal nějakým způsobem do sousedství zahradnictví a uviděl Josefa Čapka, který tam pracoval. Zavolal na něj tak trochu žertem. Humor nás totiž ani v táboře neopustil, i když to často byl jaksi černý humor. „Tak co, teď by se snad dala napsat knížka: Jak se dělá koncentrák?“ Ale Čapek se ani neusmál. Jen smutně zakýval hlavou. Tehdy – bylo to někdy koncem roku 1940 či začátkem 1941 – nebylo věru mnoho času ani nálady na žertování.

A pak zasáhl osud, osud řízený lidskou rukou. V táboře vybírali pro novou práci, nové komando, pro tzv. Ahnenforschung. Potřebovali k tomu také malíře pro výzdobu tzv. rodokmenových pasů (Ahnenpässe). A to znamenalo práci v teple a pod střechem. Mezi jinými vybrali také Emila Fillu a Josefa Čapka. V dílně, kde pracovali, se vyráběly rodové pasy pro funkcionáře SS. A jakkoli to zní asi absurdně, zdobili je naši malíři často slováckými ornamenty – možná, že v tom bylo i trochu schválnosti. Ale germánským esesákům se tyto slovanské motivy velmi líbily a tak našim malířům nebránili. Josef Čapek měl tedy aspoň na čas střechu nad hlavou a klid, pokud se v koncentračním táboře dalo o klidu vůbec mluvit. Ale snažili se ten klid a tu střechu nad hlavou zachovat nejen pro sebe, ačkoliv to bylo spojeno se značným rizikem. Nejednou vězeň vzpomíná, jak mu tam Josef Čapek – i jiní členové komanda – na čas, zejména ve špatném počasí nebo byla-li v táboře tzv. „dicke Luft“, tj. napětí, poskytl přístřeší.

Josef Čapek v ten čas v Buchenwaldu asi mnoho netvořil. Zachoval se jen soubor básnických překladů a drobných kreseb zubozemských vězňů a postav žen z jeho obrazových cyklů Oheň a Touha, které zachránil a přivezl po osvobození domů Bohumil Příkryl. V dopisech, které musily být psány německy a procházely přísnou cenzurou, se toho mnoho napsat nedalo. Ovzduší tábora rozhodně tvůrčí práci nepřátelo. Bylo příliš tísnivé a deprimující. Čapek musil otřesně zážitky nejprve jaksepatří strávit, než se mohl pustit do díla. Zdá se, že to vlastně bylo možné až po jeho odchodu z Buchenwaldu, v Sachsenhausenu, kam byl odvezen 26. června 1942.

Ze Sachsenhausenu byl 25. února 1945 odvezen evakuačním transportem do tábora v Bergen-Belsenu. Jeho vitalita byla zřejmě tak obrovská, že v tomto strašlivém táboře smrti, kde řádil skvrnitý tyfus, hlad a epidemie, vydržel nejméně do 4. dubna. V seznamech zemřelých vězňů, které britské jednotky, jež tábor osvobodily, mohly pořídit až teprve od 25. dubna 1945, se však Čapkovo jméno nevyskytuje. Mezi živými vězni také nebyl. Nezbyvá tedy než předpokládat, že Josef Čapek zahynul v Bergen-Belsenu někdy mezi 5. a 24. dubnem 1945.

„Čapek snášel vše mužně, chlapecky s vědomím své lidské důstojnosti,“ píše o něm Emil Filla, „nezakolísal ani v nejtěžších dobách triumfů německých, vlastní silou svého ducha držel se nad hladinou každodenních děsů a přišel a přitom vždy našel příležitost věnovat se svým vášním uměleckým, čist, promýšlet a prodebatovat všechny ožehavé otázky. Nabíral ze všeho nové zkušenosti a jako velký umělec a velký básník jimi dále zrál. Jeho duševní klid a rovnováha dávaly nám všem odvalu.“

Chtěl bych zakončit toto vzpomínání snad nejlépe úryvkem z básně Josefa Čapka, která sice byla napsána později, ale byla bezpochyby inspirována Buchenwaldem. Charakterizuje Josefa Čapka a jeho smýšlení v táboře, ať již byla napsána kdekoli. Vitr, který po celý rok, na jaře, v létě, na podzim i v zimě mocně ovíval horu Ettersberg v Durynském lese, na které byl koncentrační tábor Buchenwald vybudován, dal zcela jistě podnět k těmto veršům:

Hoj, větre, vždycky jsem tě ctíl
a miloval tě obzvlášť v létě...
Teď však tě prosím, přestaň už vát
či alespoň neduj tak divě!...
Ach zadrž! třesu se, až kosti chřestí
a všechno ve mně nahé, bezbranné,
se ve vězeňských hadrech tetelí...
Však jestli, větre, proto tolik vaneš,
že ze světa chceš odnést všechno zlé,
pak buď si uraganem! pak jen duj a duj
a nás tady nic nelituj,
nešetři naše trupy vymrzlé
a hvizdej, houkej, jak ti libo, huč a rvi...
a zvedni se a běsni, vaň a duj,
co tvoje síly i ty naše stočí!

/Otištěno bez vědomí autora./

»KDYŽ JSME SE VZALI, tak jsem musela první rok manžela denně budit polibkem,« říká paní Kuřátková. – »A potom?« – »Potom si koupil budík.«

DOBŘÝ ZÁMEK nás ještě neochrání před zlodějem. Mnohem bezpečnější je zloděj pod zámkem.

»MLADÝ MUŽI,« táže se otec nastávajícího zetě, »a dokážete vůbec uživit rodinu?« »Ne«, odpoví ženich. »Jen vaši dceru. Zbytek rodiny se musí o sebe postarat sám.«

REDAKCI DOŠLO

Mirko Janeček

Vydavatel "Kanadských Listů" a velmi pilný pracant na celé řadě úseků veřejného života v

Kanadě, Mirko Janeček, 21. ledna 1987 překročí šedesátku. Proč to dělá, dost dobře nevím, poněvadž po šedesátce /soudě podle sebe/ to jde rapidně dolů. Asi k tomu má své důvody. -- Narodil se v Bratislavě, do obecné a střední školy chodil v Pardubicích a v r. 1946 začal na Vysoké škole zemědělské v Praze. Po komunistickém puči v r. 1948 uprchl do záp. Německa, kde studoval na Masarykově universitě v exilu v Ludwigsburgu a také vedl skupinu čs. skautů a skautek. V prosinci 48 emigroval do Švédska a za rok byl přijat na Královskou zemědělskou vysokou školu v Ultuně/Uppsale a začal vydávat bulletin pro čs. studenty ve Švédsku – tiskařská čern mu zřejmě nedala spát už tehdy. V květnu 1951 emigroval do Kanady, kde nejdříve pracoval jako zemědělský dělník a později dostal místo v laboratoři Maple Leaf Milling Co. v Torontě. Začal přispívat do "Nového Domova", jehož byl výkonným redaktorem v letech 1958-60. Stal se členem a pokladníkem Canadian Ethnic Press klubu. A pořádal něco organizoval, např. ples výše zmíněného klubu v Royal York hotelu na podporu uprchlíků. Začal vydávat "Ethnic Scene" a s G. Bonaviiou /z Malty/ redigoval "Citizens' News", první multikulturní měsíčník v Torontě v angl. jazyku, tištěný v Liteře. Po mnoho let dělal korektury "Našich Hlasů" a založil Toronto

Multicultural Centre Association.

V roce 1961 změnil zaměstnání /stal se úředníkem federálního ministerstva občanství a imigrace/ a rok na to se přestěhoval do Mississauga, kde žije dodnes. Je zakladatelem New Canadian Theatre, které 10.3.63 uvedlo na scénu divadla Crest hru "I Remember Mama" – též den, kdy jeho paní Helen mu přinesla dceru Moniku v nemocnici v Mississauga. /Za Janečkovo manželství byl do jisté míry zodpovědný komentátor John Collingwood Reade, když ho během programů "Canadians All" na CFRB představil slovenské zpěvačce Helen Hajníkové. / Mirko byl řadu let činný ve Společnosti pro vědy a umění a po krátkém období, kdy redigoval "Nový Domov" /1979-80/, začal vydávat vzhledně "Kanadské Listy". Za spolupráce starosty Dennisona pomáhal připravit výstavu "Lenin bez masky" v nové torontské radnici, docílil jmenování jedné ulice v Mississauga po švédském diplomatovi R. Wallenbergovi /kterého Sověti zatkli v Maďarsku v lednu 1945 a drží ho živého či mrtvého dodnes. / a zasloužil se o jmenování Wallenberga prvním čestným občanem Kanady. Na podzim minulého roku založil "Mississauga Wallenberg Committee", které zdarma rozesílá po Kanadě /zvláště studentům středních škol/ informace ve čtyřech jazycích. Vyvolal akci na vydání kanadské známky s Wallenbergovým portrétem. V současné době je činný v Peel Multicultural Council, ve Švédsko-kanadské obchodní komoře, v Canadian Ethnic Journalists and Writers klubu a jinde. Požehnaný kus práce.

Josef Cermák.

Oskar Morawetz-70

Patří dnes mezi nejznámější hudební skladatele našeho původu v Kanadě; jeho díla dávají v rozhlasu a v koncertních sítích po celé Kanadě a USA. A prof. Morawetz, věru pohyblivý muž, tomu napomáhá také tím, že pořádá někde cestuje: min. týden byl v Clevelandu, Ohio a koncem ledna je očekáván na Festivalu kanadské hudby v San Diegu, Kalifornie. Ale 23. ledna oslaví své 70. narozeniny v kruhu svých přátel v Torontě. Snad nejznámější je svou skladbou "Z denníku Amy Frankové", jež dávali v polovině ledna tr. v Roy Thomson Hall v Torontě. Pochází ze Světla nad Sázkou. Dělal nám jen čest

Bistro Benes
RESTAURANT & DINING LOUNGE

YOUR HOSTS
PETER and ANN BENES

17-19 MAIN ST. E.
GRIMSBY, ONTARIO
945-4498

• NEDÁVNO MI POSLAL PŘÍTEL DRAMATURG SVÉ SVATEBNÍ OZNAMENÍ. POD ČAROU BYLO VYTISTĚNO: ZMĚNA NEVĚSTY VYHRAZENA.
• ZA SKOTSKOU LODÍ PRY NIKDY NELITAJÍ RACKOVÉ.

Pojištění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel 242 1620

55 Aberfoyle Cr., Suite 400
/Proti Islington Subway Station./

Toronto, Ont.
M8X 2W4

JEDEN ZE STATEČNÝCH SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

1.ledna t.r.

tomu byl jeden

Dne 16.prosince m.r. oslavil v Modřanech u Prahy své 70.narozeniny mjt.let.v.v.Jiří Maňák. Upřímně mu k tomuto životnímu jubileu blahopřejeme! Rodák z Č.Budějovic, vyšel pilotní výcvik v Hranicích. Jako poručík odešel přes Polsko do Francie a do Anglie. V r.1941 sloužil v angl.601.peruti,kde zkoušel am.letouny aeracobra. O rok později byl přidělen k 611.peruti,kde létal na Spitfiru IXC,účastnil se let.bojů nad Dieppe během vylodění Kanaďanů. V září 42 přešel k 182.peruti typhonů. Začátkem r.43 se stal velitelem 198.stíhací perute RAF. Za statečnost měl D.F.C. 29.8. byl u Visslingen v Holandsku sestřelen

Po skončení 2.světové války se našli letci z Anglie vrátili domů a někteří se rozhodli založit rodiny. Tak učinil i major let.Jiří Maňák. Jeho svatba s Miluškou byla v kostele sv.Ludmily na Král.Vinohradech. Mezi přítomnými byl jeho otec J.Maňák,zakladatel Aeroklubu v Č.Budějovicích,a jeho druh z RAF Zikmund /zabil se v havárii v Anglii v 50.letech/.

1.ledna t.r. tomu byl jeden rok,co v Rochester,NY zemřel býv.přisl.311.čs.peruti/RAF/ a čs.námořní kapitán Vladimír Šlechta.--RAF shodilo 28.října 1941 nad tzv. Protektorátem několik tisíc letáků nadeptných"Poselství britských a čs.letců k 28.říjnu".Leták obsahoval odhad,že válka potrvá rok až 3.--Spojili jsme Novosáda s Velvarským.Oba žijí v BC.--F.O.Janoušek sloužil před válkou na letišti v Chrudimi.--V Sezemích žije sestra RAF letce Baumanová;vdova po Chytrém v Bystré u Humpolce.--Kdo ví něco o letci V.Formánkovi?/Jeho jméno se našlo v zápisníku parašutisty Alfreda Bartoše./--Díky příteli K.ze Švýcar budeme mít v archivu a k vystavení tuniku čs.letce v rámci RAF za války se všemi odznaky a vyznamenáními,včetně kopie DFC.--Máme foto B.Netopila od 19.angl.Sq. Kdo o něm ví víc?--Skupina kamarádů navštívila 8.října Otaslavice a položila květiny k desce na počest npor.let.J.Františka.Přišel o život 8.října 1940.Během 28 dní v Bitvě o Británii sestřelil 17 německých letadel.--Pion.ve Strakonicih sdělujeme,že rotný Jan Kotrch byl v posádce Wellingtonu,který byl sestřelen při náletu na Paříž 3.3.42. Je pohřben ve Francii /Creile/.--Ant.Dvořák jsme spojili s O.Špačkem. Oba žijí v Kanadě,ale nevěděli o sobě.--Jindra Šikl,mechanik u 310.,žije v San Mateo,CA.,USA.--Liškův román"Jak se plaší smrt"vyšel doma ve 2.vydání.--Přítel nám poslal do archivu knížku plk.let.A.Hessa "Byli jsme v Bitvě o Anglii",pražské vydání z r.1947.--V Kremlu na Borech byli v 50.letech mj.věznění Vlastislav Ondruj a Karel Sláma.--V Los Angeles,CA.žije Josef Szarko,ale adresu nemáme.--Karel S.Otta z Floridy nám zapůjčil dalších 6 zajímavých vál.fotografií.Jsou na nich mj.J.Novotný,K.Zábřeský, Vrána,Šišpera,Vrchotka,Ryšánek,Gajer,Saxl,Vlad.Slánský a Jan Šustr.--V září 87 se v Anglii mají sejít býv.POWs. Letí tam i F.Krůža z Austrálie.--Franta /"Malej"/Truxa přešel od kanonýrů k letcům.--Na j.Moravě žije záp.letec Fuksa.--Josef Doubek od 311.,rezident Adelaide, byl v r.67 členem výpravy do australského vnitrozemí,kterou vedl W/C Charles Alexander.--Krásnou novoroční kartu s fotografií Anny a Franka Peřiny jsme dostali z Arizony.--Na letišti v Olomouci působili v 50.letech kpt.Vychodil,škpt.Korecký a kpt.Klein.--Býv.členové 311.rádi vzpomínají na matku Braunovou,která žila v E.Wretham.Žije dosud její vnučka Jackelina?--Mirek Plecitý se nevrátil ze

IN MEMORIAM

Plk.let.Jan Klán-Kent
nar. 22.1.1911 Havl.Brod,
zemřel 10.12.1986
Tucson,Arizona,USA.

KENT, John Joseph, 75, born Jan Klan, passed away December 10, 1986. Lieutenant French Air Force, Lieutenant and Squadron Leader British Royal Air Force, Lt. Colonel Czech Air Force, Croix de Guerre with Palm Leaves, Chevalier Legion d'Honneur, other war honors. A native of Czechoslovakia, he fought for his country in the air forces of four nations. Czech Air Force Attaché in Moscow, he later became Commandant of the military airport in Prague. He brought his family to safety in the west following the Communist coup d'état in Czechoslovakia. He served the U.S. government in sensitive positions for many years in Europe and South America. International Sales Manager, he retired from Piper Aircraft Corporation and settled in Tucson where he resided since 1978. He is survived by his wife, Wendy A. Kent of Tucson; son, George A. Kent of Westchester, PA; two grandchildren. He was a gentle man, loved by his family and all the birds and beasts of the field.

svého 27.letu/21.ledna 42/,během náletu na Brémy. Před válkou létal s V. Hodkem v závodech kolem Malé dohody.--Po záboru Němci se v Brně kolem npor. Ocelky utvořila skupina devíti mladých poručíků:Eichler,Kozák,Macenauer,Raba,Rejthar,Sedláček,Sixta,Stránský a Tykal. Těsně před pokusem o přechod do Polska se k nim ještě připojili Breicetl a Velebnovský. Tykala při třetím pokusu Němci zatkli a uvěznili s por.Marešem a kpt.Jandourkem v konc. táboře. Všichni 3 válku přežili.--Pozdrav a přání úspěšného nového roku všem kamarádům posílá Jar.Hlaďo.--Škpt.Jaroslav Kopecký,gen.sekretář předválečného Aeroklubu RČS přišel za války o život ve věznicích Gestapa.--W/C Russ Bannock,CO 418.RCAF peruti,se znal s mnohými čs.letci v Manston Kent. Se zájmem si přečetl knihu o K.Kuttelwascherovi "Night Hawk".--J.Grygar zaje do Brookwoodu a položil věnce na hroby L.Linharta a J.Palichleba,s kterými za války létal.--U 310. a 311.čs.peruti sloužil za války MUDr.Frant.Hrbáček. Po skončení války v Evropě,byl poslán na Dálný východ. V bojích proti Japoncům v džunglích seskočil 26x padákem,aby zraněným poskytl lék.pomoc.Domů se vrátil na podzim r.1945.Jeho další osudy nejsou známy.--11.2.46 zemřel v Praze gen.let.v.v. Rudolf Holeka,který začal létat v r.1911.--V Paříži po válce sloužili Bulander,Mikše a Vlastimil Veselý.Kdo nám pošle adresu Veselého na N.Zélandě?--Plk.Mareš byl prvním velitelem 311.a po válce se stal zástupcem velitele čs.vojské misse v Moskvě. Co se s ním stalo dál?--Ve Winnipegu,Man.zemřela začátkem prosince 86 býv.herečka a manželka záp.letce,Helena Bušová-Kasalová,75.--Resident Španělska Bohuš Tobyška má potíže se zdravím,ale drží se.--9.ledna tomu byly 3 roky,co v Anglii zemřel Josef Hýbler.--Revue "Let.a Kosm."přinesla loni 4-dílný seriál o nasazení našich v operacích nad Dieppe při vylodění Kanaďanů v r.1942. Materiál je zcela objektivní.--Krásné karty s let.náměty nám poslali kpt.Karel Pospíchal a John Sigmund.--Dolly Prchalová z Kal.byla v Anglii a v Brookwoodu loni v září.Povšimla si také,že v knize J.Terraina "RAF in the

East Wretham 1941: příslušník RAF Hýbler. Žije prý v Praze.Kdo o něm ví víc? /Z archivu K.Schucka,UK./

S mírným zpožděním přinášíme fotografii populárního příslušníka čs.311.petutě,RAF,Jaroslava Doktora,který zemřel v Praze 13.8.86 ve věku 77 let. Narodil se v Havl.Brodě 20.listopadu 1909,vyučil se soustružníkem a pilotní výcvik skončil v r.1934. Opravoval let.přístroje u ČSA do r.38,kdy složil zkoušku dopravního pilota. V červnu 39 odešel do zahraničí a přes Polsko a Francii se dostal v září 40 k čs.311.bomb.peruti. Jako kapitán Wellingtonu provedl 45 náletů na nepřátelské cíle. V srpnu 42 byl přidělen jako zkušební pilot k Maintenance Command.Prošel výcvikem nočního stíhače a stal se instruktorem u 105 OTU Brancote. Od 6.6.44 létal u Transport Command. Po válce se vrátil k ČSA,ale v r.48 byl propuštěn. Pracoval v malé autodílně do r. 1964,kdy odešel do důchodu. Po rehabilitaci mu uznali 5.500 nalétaných hodin,ale k létání u ČSA se už nedostal.

Plk.let.Jan Klán-Kent nar. 22.1.1911 Havl.Brod, zemřel 10.12.1986 Tucson,Arizona,USA.

O vojácích

Dostali
jsme pohlednici

Cholmondeley Parku s podpisy:

Eve a Jarda Tichý, Bohouš a Anička Nováková, Sláva a Olga Šulcovi, s datem 17.10.86. Byla poslána z Anglie. Jarda Tichý 4.12. v Halifaxu, NS, zemřel. Za krajany se s ním rozloučil inž. Jiří

Brandýs. Eve, roz. Creasy, žila s Jardou Tichým ve šťastném manželství po 42 let. --Z JAR jsme dostali darem pamětní aršík vydaný čs. poštou v Anglii u příležitosti návštěvy pres. dr. Beneše v Cholmondeley Parku 26.7.1940. --Dr. J. Vohryzek-Vernon slaví v těchto dnech v Montreálu "80". --Podle úsudku mnohých byl kpt. Karel Vrdlovec, M.B.E. u Dunkirku jedním z nejstatečnějších. V současné době je místopředsedou Čs. Obce legionářské. --Zajímavá adresa: Military Book Club, 105 Bond St., Toronto, Ont. M5B 9Z9. --Inž. Jan Fráňa má ve svém archivu všechna vyšlá čísla voj. novin "1. prapor", které vydával pater Boček. --A. Šeda shání informace o svém kamarádovi z Hranic /roč. 28/ Honzovi Veselém. Byl synem kováře ze Soběslavi. Snad padl ve Francii. --Láďa Blažek nám poslal pozdrav z Austrálie. --Kdo znal mjr. Hrubanta? --Hledáme někoho, kdo nám vysvětlí, jak se v obleženém Tobruku filtrovala mořská voda k pití. --Zemřel F. Alfus, který byl raněn u Tobruku a bojoval u Dunkirku. --Hrabě Šlik svolal na 17.10.87 do Rakouska sjezd bývalých dragounů. --Tibor Gregor z Toronta navštívil N. Zéland a Austrálii. --Honza Prager přišel o život v 50. letech. --Sláva Šulc nám poslal doklad, že se gen. Píka psal s dlouhým "i". --G. Gary Galko, který sloužil u 1. praporu velitelské roty, žije v Pacific Grove, Ca. --Hledá se Vlad. Koubek. Žil ve Washingtonu či okolí. --Loni oslavil 80. první velitel a zakladatel čs. poštovní pošty v Anglii Oldřich Večerek. Žije v Brně. Za války dostal M.B.E. řád.

Commandant Jan Kaleta je bezesporu živou kronikou našeho vojenského odboje za 2. války. Žije dnes v klidu v Nice v jižní Francii a se námem čte naši vojenskou stránku. Byl mezi prvními šesti v Krakově, když se formoval náš zahraniční odboj. 30. dubna 39 se svolením konsula Znojemskeho shromáždil prvních 40 vojáků a letců a řekl jim, že se toho dne utvořilo jádro čs. odboje. Tato skupina dobrovolníků dostala k dispozici školu, kde se pod velením npor. Jiřího Krále ubytovala. Jan Kaleta opustil pak Polsko na "Batory" 28.5.39 a odplul do Francie. Máme od něho dopis z 10.9.86 a od jeho paní z 3. listopadu 86. Podle nich měl Commandant Jan Kaleta nehodu v Alpách, při níž utrpěl otřes mozku, a později slabší srdeční záchvat. Přejeme mu brzké úplné uzdravení!

V Seaside, Oregon, USA, čte naši vojenskou stránku pozorně býv. por. Pravomil Ladislav Raichl. Přátelé mu říkají "Mila". Byl příslušníkem čs. armády za 2. války, která přišla z východu, a píše o tom knihu vzpomínek. V ní míní pravdivě vylíčit vše, co prožil; zdůraznit, jakým hrdinou byl pplk. H. Píka, jak skvělý byl pplk. Přikryl a jak zlotřile se

chovali Reicin, dr. Procházka a jiní. Chce knihu vydat na počest všech našich, kteří zemřeli za nelidských podmínek v lágrech Sibíře, než se mohli připojit k našim jednotkám. P. Raichl byl po kom. puči v r. 1948 vězněn v "Kremlu" na Borech a tam se setkal znovu s gen. Píkou, gen. Přikrylem a jinými vlastenci /gen. Paleček, škt. Pelikán, plk. Hynek, Boža Modrý, plk. Slovák, Sáša Korda, jednooký "Joe" Čapka, O. Špaček, K. Sláma, býv. dozorce Čeněk Petelík/. Také tato smutná kapitola by se měla sepsat.

ZA KPT. VOSKOU

Když jsme se v minulosti dvakrát krátce zmínili o kapitánu E. Voskovi, ani jsme netušili, že v něm objevíme muže, který se může čestně postavit vedle našich národních velikánů, jakými byli např. Tomáš Masaryk, gen. M. R. Štefánik, gen. H. Píka, dr. Milada Horáková a pod. Jeho život a jeho zásluhám bychom měli věnovat celé jedno číslo "Kan. Listů". V tomto krátkém článku se aspoň pokusíme přinést hlavní informace o jeho bohatém životě a opravit některé informace, které o něm kolovaly. Narodil se 4. listopadu 1875 v Kutné Hoře, na předměstí Houšky čp. 14. Po základním vzdělání byl přijat do sochařské dílny Jana Šidly a vyučil se uměleckým kameníkem. Na schůzích soc. dem. mládeže se z něho stal dobrý debatér; byl také činný ve vzdělávacím spolku "Komenský". Když se 24.6.1894 konala v sedlecké sokolovně veřejná schůze s plánem ustavit v blízké továrně na tabák odborovou organizaci, dostal se ke slovu a jeho slova vystihla situaci tak dobře, že přítomný komisař Příbyl schůzi rozpustil. Zakrátko stál Voska před okresním hejtmánem Suchánkem, který ho varoval, že když bude v podobné buřičské činnosti pokračovat, že se dostane do kriminálu. Proto Voska na podzim téhož roku odejel do Ameriky. Po tvrdém manuálním začátku, pracoval jako redaktor krajanských novin, ale zároveň si vybudoval dobré finanční zázemí: stal se majitelem lomu a kamenického podniku a stavebním podnikatelem. V jeho domě na 86. ulici v New Yorku byl hostem Tomáš Masaryk, M. R. Štefánik, prof. Veleminský, dr. Bartošek, red. Pelant, Vojta Beneš, F. Habrman, V. Klofáč a jiní. Krátce před vypuknutím I. světové války, navštívil Voska Anglii a svou starou vlast, v doprovodu své dcery Villy. V té době byly položeny základy našeho zahraničního odboje. Po vypuknutí války odjel Voska s důležitými dokumenty a informacemi do USA. Vybudoval účinnou kurýrní službu mezi Amerikou a přáteli v Praze. Přes plk. Wisemana a House dodával Voska zprávy pres. Wilsonovi. Po vstupu Ameriky do války, bez odkladu se stal šéfem středoevř. oddělení am. vojenské zpravodajské služby. Tím se stal de facto spojkou mezi TGM a americkým prezidentem Wilsonem. -- Po válce se Voska vrátil do Prahy, ale v obchodním podnikání neměl úspěch. Založil "Klub amerických Čechoslováků". Vykonal mnoho pro krajany, kteří se usadili doma a pro návštěvníky z USA. Také hodně přednášel. Po německém záboru byl Gestapem zatčen, ale pro své am. konexy propuštěn. Nelenil a odešel do USA. V r. 1941 ho Amerika v hodnosti plukovníka zpravodajské služby poslala na Střední východ. Pracoval hlavně z Ankary. V září 1945 se vrátil do osvobozené vlasti. Usadil se v Kráském Dvoře, kde psal paměti. Rukopis není ukončen - Voska byl 5.6.1950 STB zatčen a po 4 roky nelidsky vyšetřován v ruzenské věznici. V r. 1954 - když mu bylo 79 let - byl komunistickým soudem odsouzen k 10ti rokům vězení za udánlivou špionáž ve prospěch USA. Trpěl v Leopoldově a všechny žádosti o jeho podmíněčné propuštění byly odmítány "protože nebyl prevychovaný". Když se jeho život chýlil ke konci, čs. komunisté ho koncem března 1960 pustili domů umřít. Zemřel 1. dubna 1960. Nebyl nikdy rehabilitován. Měl 2 dcery: Villa Vosková-Bechyňová žije v ČSSR, Ottilie Vosková-Rubešová v USA.

Kpt. Emanuel V. Voska

nar. 4. 11. 1875 Kutná Hora,
zemřel 1. 4. 1960 Praha.CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor). Tel.: (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- Dlouhodobé vklady
- Denní úrokové vklady
- Speciální vklady
- RRSP

Platíme úrok na šeková konta.

Otevřeno.

Pondělí, čtvrtek, pátek: 10-7, úterý a středa 10-5, sobota 10-2.

- Hypotéky
- Osobní půjčky
- Speciální půjčky na nová auta
- Line of credit
- Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, píte nebo volejte pro podrobnější informace.

O PARAŠUTISTECH

Parašutistický výcvik měl také zubní lékař Vilem Kudrnka. Asi shozen nebyl. Ví o něm někdo něco?--Frant.Trpík ze skupiny GLUCINIUM žije v Rožnově pod Radhoštěm. Jiný člen této skupiny, Ludvík Hanina, má být v Austrálii.--V Austrálii má také žít Karel Niemczyk ze skupiny CALCIUM. Vysílačka této skupiny /vedené por.Jar.Odstrčillem z Brnička/"Zdena" varovala Londýn před konfidenty brněnského Gestapa V.Ryšánkem a S. Jizerou. Skupina byla pak sama prozrazena jiným konfidentem Gestapa K.Paprskářem a její velitel 23.6.44 při přestřelce u Netína, okres Žďár nad Sázavou, padl. Ke skupině patřili také J.Gemrot a F.Široký - oba válku přežili.--Na

dotaz sdělujeme, že koncem r.1944 byla sestavena para-skupina CHROMIUM, ve složení: vel. kpt.Knotek, spojka ppor. Karel Tichý, telegrafista ppor. Jan Šursa. Měla být vysazena u Vysoké u Pelhřimova a operovat v Praze. Řada různých okolností způsobila, že byly provedeny 2 neúspěšné lety. Třetí let a vysazení na pláni u Olšanských hřbitovů se během povstání v Praze v květnu 45 neuskutečnil. Stanice nesla jméno "Hana".--Podle sdělení J.Š.vojenská radioústředna exilového ministerstva národní obrany - zkratka:VRÚ - byla umístěna u vesničky Hockliffe, asi 40 mil od Lutonu a dálkopisem měla spojení s MNO. Zajišťovala jak spojení "poštovní" /Moskva, Švýcarsko, Teherán, Istanbul, Jerusálém/, t.k s ilegálními stanicemi na území tzv.Protectorátu. Stanice para-skupin měly ženská jména, s výjimkou stanice "Jakub" /skupina DESTROYER, Paříž/. Stanice poštovní měly jména mužská. Pisatel působil na VRÚ do listopadu 44 a obstarával spojení se stanicemi "Marta"/skup. BARIUM, Josef /"Malý Josef"/Žižka/, "Pavla" /O.Janko/a "Marienka" /Slovensko, Ferko Biroš/. Se všemi třemi se znal z doby služby u spojovací čety 1.praporu a nikdo z nich se konce války nedožil.--Čtenář S. se v 50 letech jako vězeň sešel v jednom prac.lágru na Jáchymovsku s býv.úředníkem Gestapa v Hradci Králové za války. Ten vyprávěl, že čs.parašutista J.Šandera /alias Frant.Drbola/ ze skupiny BARIUM se při zatýkání postřelil do hlavy, v nemocnici v Hradci byl neustálým dohledem Gestapa a zotavoval se. Než mohl být podroben výslechům, náhle zemřel. Gestapo podezřívalo české lékaře, ale nemohli jim nic nedokázat. Šandera zemřel 9.března 1945.--Jsou domněnky, že parašutista F.Malý, vysazený na Podbrdsku, patřil k jednomu výsadbku z východu.--Malá oprava: Pavel Hromek ze skupiny BAUXITE nikdy neopustil Česko-moravskou vysočinu. Do Prahy šel s kpt.Nechanským jen Klemeš.--Náš čtenář T.Gregor navštívil v Austrálii býv. parašutisty Ládu Pospíšila a Bohumila Menšíka /skupina DESTROYER/.--K přehledu para-skupin jsme přidali skupinu MANGANESE, která byla vysazena z Anglie na Slovensku. Bilance: František Biroš a Drahomír Vaňura padli během Slovenského národního povstání a jen Štefan Košina válku přežil./Zemřel doma několik let po válce./--Para-skupiny z východu ponejvíc vysílal plk.Hieke-Stoj. Bylo jich 6. Podrobnosti jsou teprve nyní "odtajňovány".--R.Krzák a R.Hrubec pocházeli z Bernartic, okres Písek. S nimi odešel do zahraničí v r.39 také dělostřelec Jan Doubek.--Na článku v "HR" ze září "Dva z Radotína" reagoval R.Matula ze skupiny WOLFRAM mj.: J.Matouška nikdy neznal, ale Jiří Pešek se ke skupině WOLFRAM připojil 6.10.44 a projevil se jako statečný bojovník, zvláště na Smrku, kde skupina byla obklíčena Gestapem. Po úniku z obklíčení se Otisk, Matula, Řezníček a Černota skrývali u rodičů Řezníčka v Kunčicích pod Ondřejníkem.--Npor.let.Vrána se přihlásil do čs.zahr. armády 24.1.40 u pplk.H.Píky v Bukurešti. Podle textu vydaném gen.Píkou v listopadu 45, "byl přijat a pověřen zvláštním úkolem na Dunaji/rušení paroplavby/".. Jar.Vrána byl po německé okupaci Jugoslávie přesunut do Istanbulu. Vrána má křestní jména Jaroslav Oldřich, tedy J.O. Hledá Adolfa Navrátila, důstojníka Royal Navy, který s ním skákal v Jugoslávii v r.1944, a všechny kamarády, kteří s ním prodělali para výcvik v Haifě a na Small Bitter Lake v Egyptě v r.1942.--Podle odhadu žije ze 120ti válečných parašutistů dnes jen 14, buď doma nebo v zahraničí.--V Itálii byl vycvičen M.G./Imro/ Madera, který žije v Cicero, IL., USA.--V Olomouci zemřela nedávno sestra mjr.para.F. Bogataje, který žije v USA.--Naši parašutisté v Anglii skákali po počáteční přípravě bez speciální obuvi a bez hlavu chránících přilbic. Přesto bylo málo úrazů a instruktoři obdivovali fyzickou zdatnost našich chlapců, způsobenou sokolským pozadím vojáků.--Příště otiskneme foto J.Šandery a V.Gerika z archivu plk.J.Šustra.--Byli jsme upozorněni na článek "Proč zemřel Heydrich?", který vyšel ve "Světě práce" v r.1975. Článek M.Mareše se zabývá některými otázkami kolem smrti Heydricha a proč jej těsně před smrtí v pražské nemocnici v Praze navštívil A.Hitler. Heydrich se údajně den před atentátem na Hradě sešel se šéfem Abwehru Canarisem a v den atentátu měl letět do Berlína a odhalit jej před Hitlerem jako anglického agenta. Informaci se Hitler nedověděl ani v Praze a Canaris mohl další 3 roky žít.--Brožuru "Atentát na Heydricha", 74 stran, lze objednat u autora na adrese: S.Berton, 38 Abingdon Rd., Roseville, NSW 2069, Australia. Stojí US \$10.--Oldřich Janko, člen pozdější para-skupiny SULPHUR, se oženil v Anglii s Denise 10.10.42, byl shozen 9.4.44 a týž rok se jeho paní v Anglii narodila dcera Wendy. O.Janko byl popraven Gestapem 1.3.45 a nikdy svou dceru neviděl. Náhodou jsme zjistili, že Wendy Janko se provdala a jmenuje se nyní Macartney. Žije s manželem a dcerkou v Surrey v Anglii.--Dva naši čtenáři se nás ptali, proč se Josef Černota v r.1945 nezúčastnil pohřbu J.Bierského a proč není na fotografii u Bierského pomníčku z roku 1968. Na tuto otázku zatím nemáme odpověď.--Vítáme opravy a komentáře uvedených zpráv.

Tři stateční z paradesantní skupiny KIJEV - z dvaceti -, kteří přežili: zleva - M.Tarabčík, M.Šeda a Kurt Herman. Skupina byla vysazena a operovala na Ukrajině a v jižním Polsku. První dva zemřeli nedávno doma, K.Herman žije v Austrálii.

Dvě vpravdě unikátní historické fotografie, které souvisí s vysazováním čs.parašutistů na území tzv.Protectorátu za 2.války: nahoře je plk.let.R.C.Hockey, DFC, který příslušel k angl.138.peruti /RAF peruť pro zvláštní účely/. Ač skotského původu, měl nárameník s nápisem "Canada". Dnes žije na odpočinku ve Skotsku. Pilotoval Halifax L9613 NF-V /na obrázku/, s kterého vysazoval parašutisty hlavně v Československu, Polsku, Norsku a na Balkáně. /U této 138. angl.peruti sloužil také náš Leoš Anderle./ Druhým pilotem Hockey-ho byl Kanadán Dick Wilkin, který zahynul v r.1943 nad Holandskem. Plk.Hockey nám poslal kopii operačního záznamu o výsadbku Gabčíka, Kubiše, A.Bartoše a druhí v noci z 28. na 29.prosinec 1941. Máme také kopii jeho přednášky během Symposia o podzemních hnutích v Němci okupované Evropě, které se konalo v březnu 1986 v Luxemburku. /Za Kanadu tam byl mjr.Robert Cziranka, ředitel Camp "X" Musea v Oshawě, Ont./ Plk.Hockey nám také zapůjčil úřední záznam o havárii letounu Whitley MK V, který pilotoval 10.března 1942 a který se zřítil poblíž Stradishallu. Zachránili se 3 členové posádky /Hockey, W/C Farley a zadní střelec českého původu/, zatímco 4 muži zahynuli /L.Fornusek, Jan Janek, Václav Jelínek a Max Politzer/.

Odešel významný mezinárodní diplomat

Dr. Ján Papánek nám napsal mj.: "Len teraz se dozvedám, že 22. decembra 1986 zomrel v New Yorku Jiří Janeček, dobrý priateľ a spolupracovník z druhej svetovej vojny. Po obsadení Československa nacistami sa zaslúžil o udržanie Československého Pavillonu na Svetovej výstave v New Yorku v roku 1939. Janečka spoločne s M. Márom poveril vtedy vyslanec Vladimír Hurban dostavením a udržaním Pavillonu, ktorý sa stal najvyhľadávanejšou čiastkou výstavy. Za pomoci starostu LaGuardiu a spolupráce všetkých krajanov v Amerike na čele s Národnou radou bol tento veľký československý podnik udržaný. Pozdejšie sa Janeček účastnil organizovania a udržania behom druhej svetovej vojny spojeneckej informačnej kancelárie Spojených národov v New Yorku, ktorá koncom vojny pripravovala prvé zhromaždenie Spojených národov v San Franciscu. Po vytvorení Spojených národov sa Janeček stal hlavným činiteľom Informačnej služby Spojených národov a tejto práci sa venoval až do odchodu na odpočinok. V svojej významnej medzinárodnej činnosti vždy pomáhal československej veci. Vďaka mu." -- Jiný přítel Jiřího Janečka, známý autor jménem "Kadelík", nám poslal tyto řádky: "Dva dni před Štědrým večerem zemřel význačný člen české emigrace, Jiří Janeček, ve věku 78 let na zhoubný nádor plicní. Byl příkladem úspěšného, talentovaného a pilného Čecha. Jeho osobnost se vyznačovala nadprůměrnou organizační schopností; začal jako uváděč v biografu a odešel do pense co ředitel Informačního oddělení Spojených národů. V té době mu bylo podřízeno přes 80 informačních kanceláří v členských zemích SN a skoro 800 osob. Toužil od dětství poznat Ameriku. Snad to byla četba, snad filmy, ale nejspíš to, že jeho strýc ing. František Janeček vyráběl Jáwy, po celém světě známé motocykly. Po skončení střední školy v Praze, jako 18ti-letý odjel do Ameriky, do Omahy, kde měl příbuzné. Navštěvoval tamnější školy, ale záhy zatoužil po New Yorku, kde se ho ujala jeho teta Jitka Janečková. Ve dne pracoval, večer pokračoval ve svém vzdělání. Jeho cílem byla služba diplomatická. Když po okupaci Prahy Němci, ani čs. velvyslanec Hurban, ani čs. gen. konsul v Pittsburghu dr. Ján Papánek, nevydali zastupitelské úřady Němcům. Bylo rozhodnuto - za vydatné pomoci personálu čs. konsuluátu v New Yorku, který byl udržen v našich rukou díky M. Márovi a J. Janečkovi - pokračovat v přípravách mít na Světové výstavě 39-40 náš Pavillon. Byl jedním z nejlepších. Surová okupace naší vlasti napomáhala, že se lidé o Československo zajímali; jejich pozornost upoutal velký čs. prapor na půl žerdí u vchodu do Pavillonu. Jeho gen. komisařem byl Jiří Janeček. Prodávaly se pamětní aršíky čs. známek, byla zřízena pěkná restaurace. Finanční úspěch Pavillonu pomohl udržet naše zastupitelské úřady. Náš Pavillon byl v blízkosti sovětského výstavního paláce, na němž byla veliká socha Stalina. Když uzavřeli nacisté přátelskou smlouvu se Sověty, jednoho rána měl Stalin na rameni velký hákový kříž. Tradovalo se, že to byl nápad Čechů a - Janečka. Nejdojemnější momenty jeho života byly, když po boku presidenta dr. E. Beneše přehlížel čestnou rotu americké námořní pěchoty a když z rukou starosty New Yorku LaGuardii dostal diplom čestného občanství města a symbolický klíč. Pak sloužil Jiří Janeček na významném místě ve Spojených národech a odešel do pense po 24 letech, v r. 1968. Přátelé a jeho bývalí podřízení na něho budou vzpomínat v hluboké úctě a obdivu. -- Jiří Janeček se narodil 4. května 1908 v Klášteře nad Dědinou a 5 generací zpět jeho předek byl Matěj Janeček, gruntovník v Českých Lhoticích č. 12, nedaleko Nasavrk ve vých. Čechách. Na Jirkův pobyt v Omaze od r. 1926 si dosud mnozí vzpomínají. Kamarádil se zvláště se svým bratrancem Francisem, který žije v Anaheimu, CA. Pak se v NY oženil s Libuší Záhornovou, ale manželství bylo bezdětné. Když přišel konec války, byl Jiří krátký čas v osvobozeném Československu. V Plzni se náhodou potkal s Eugenií Ledeckou, vdovou po majiteli hotelu Continentál, vzali se a usadili v NY. J. Štembera pamatuje, že Jiří vedl po válce misi SN v Číně. Pak působil v Palestině a byl svědkem atentátu na gen. tajemníka SN F. Bernadotteho; také na N. Quineji a byl při tom, když Sukarno dostal záp. část ostrova. Měl 3 děti.

Season's Greetings

Mezinárodní rok míru je u konce. Ve chvílích odpočinku se zamysleme nad tím jak pokračovat, aby svět byl naplněn pokojem a mírem.

V kanadském společenství s vámi sdílíme pocit sounáležitosti jako v rodině, obzvláště v tomto ročním období.

Vám všem přeji hodně štěstí a úspěchů v příštím roce!

The Hon.
David Crombie

Secretary of State
and Minister Responsible for Multiculturalism.

Praha, 1925, kus pražské větve rodiny Janečků: zleva-Josef Janeček /pozdější ředitel dolu Perun v Mutějovicích, zemřel v r. 1940/, Věra Janečková, provdaná Kubišová /žije v Praze/, Jiří Janeček /zemřel v New Yorku 22. 12. 86/, Marie a Josef Janeček st. /hlava rodiny, nar. 4. 5. 1875 v Klášteře nad Dědinou, zemřel 15. 6. 1933 v Praze/, Anna Janečková, roz. Kurková /ratka vydavatele t. l., zemřela v r. 1965 v Pardubicích/ a Oldřich Janeček /žije v Praze/.

Holocaust Memorial Foundation Of Illinois

V městě Skokie, ve státě Illinois, USA, měla 18. 12. 86 výše zmíněná organizace slavnostní schůzi, během které byli za humanitární zásluhy vyznamenáni dva muži: slovenský krajan dr. Štefan Pavánek /na obrázku vlevo/ a starosta města Skokie, IL, p. Albert J. Smith. O tragédii slovenských Židů promluvili dva býv. vězňové v Osvětimi, pp. J. Neumann a Michael Vogel. Konstatovali, že za války přišlo o život 57.628 slovenských občanů židovské víry, t. j. plných 83 procent z celkového původního počtu. Mezi hosty byli také Martin Zapletal a Tibor Capla z New Yorku. Ceremonii řídila předsedkyně organizace, paní Erna Gansová. Promluvili také býv. guvernér státu Illinois p. Samuel Shapiro a dr. Martin Kvetko z New Yorku /na našem obrázku vpravo/. Kvetkova přednáška se týkala zločinů proti lidskosti na Slovensku v letech 1939-1945. Program byl zakončen promítáním filmu "Journey Back".

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

13. 11. tomu byl rok, co v NSR zemřel red. Miloš Svoboda. -- Asi 40 čs.

dětí navštěvuje sok. doplňovací školu ve Washingtonu. Vede T. B. Šturmanová. -- H. Naylor přesídlil z Fl. do Pensylvánie. -- Vl. Kříž dokončuje v S. Francisku rukopis své knihy "Neobyčejné cesty". -- 6. 1. tomu byl rok, co na Floridě při koupání zahynula tragicky Marie Kučerová z Montreálu. -- Prof. Jar. Krejčí napsal studii "Sociální pozadí polsko-čs. vztahů". -- Adresa redakce "Listů" je: c/o V. Tosek, 14 Elgin Court, 16 Montpelier Rd., London W5 2QP, England. -- Nová adresa V. Ryšavého: Apt. 315, 1330 Massachusetts Ave., NW., Washington, DC 20005, USA. -- Pí Kolominská, vdova po "Mauglim", nám poděkovala za nekrolog. Syn Petr dokončuje medicínu a půjde ve stopách svého otce. -- Podmínky stipendia J. Loewenbacha zná prof. J. Mráček v San Diegu, CA. -- 18. 11. 86 by se byl dožil "70" Mir. Šašek. Tento malíř zemřel v r. 1980 a je pohřben ve Wettingen u Curychu. -- V Owschlagu /sev. Německo/ zemřel red. Karel Marek, obětavý vlastenec, který válku přežil v Dachau a po 48. v NSR vydával "Čs. Noviny". -- Josef A. Vaněk vystižně zachytil osudy poúnorových v Austrálii. Přineseme. -- V Jackson, MS působí producent Peter Zapletal. Jeho loutky jsou velmi populární na TV. -- Adresa Br. Refugee Council-u: 3-9 Bondway House, Bondway, London SW 8. Je tam dr. Čapský. -- Čelista Fr. Smetana hrál během hud. festivalu v Richmond, VA. -- Milč a Irena Halouzskovi z Manily žádají ve svém ván. dopise, aby se lidé po celém světě modlili za filipínský národ. -- Poblíž Anakie, Qld., našla policie 2 mrtvé muže čs. původu. Hledali tam diamanty. Jedná se prý o vraždu a sebevraždu. -- M. Roubíček nám poslal z Israele pošt. známku s Wallenbergem. Ve Švédsku má vyjít v srpnu t. r. a v Kanadě se zatím jen snažíme. -- Se zpožděním jsme dostali pěkný článek Z. Slavíka týkající se 60. narozenin pí Libuše Drobíkové, která žije v Newark, NJ. Gratulujeme jí! -- Poláci v exilu uznali zásluhy spisovatele J. Tománka za 2. války a udělili mu Vojenský Kříž. -- Pozdrav ze Španělska /Denia/ nám poslali manželé Hladíkoví. -- J. Pánek z Haagu /Holandsko/ nám daroval krásnou knížku Jar. Seiferta "Šel malíř chudě do světa". -- Z Amsterdamu se ozvala B. Moušková. -- Prof. Jar. Trnka nám z Paříže slíbil poslat článek o Šiklově knize "Nebe nad Seinou", která vyšla před 10ti lety. -- Stav. inž. Juraj Pribyl by se rád s rodinou dostal z NSR do Kanady. -- Z. Hubálek se z Bad Nauheim přestěhoval do Stuttgartu, NSR. -- Eva Kaufmanová nám připomněla, že její otec red. Rudolf Kopecký odešel před 10ti lety. Ztratila nedávno manžela, který byl švýc. původu. -- Poblíž Stuttgartu pracuje obětavý dp. Jar. Kubovec. V Norsku Anna Kvapilová, která si s povděkem povšimla našeho článku o hrab. Posse a dr. Miladě Horákové. -- Humoristický list "Bič" jde díky A. Čížkovi a jeho paní do 29. ročníku. Neúnavná mravenčí práce! -- List "Našinec", POBox 27713, 0132 Sunny-side, RSA, rediguje J. Troják. -- Vlad. Muller má firmu Art Publications v Los Angeles. -- Vlad. Kříž vydal brožuru básní "Nevada". -- Christina Benešová, dcera Petra a Věry, se uzdravila a holduje zimním sportům kolem Underhill, VT. -- Překladatelská služba manželů Schottlových v Malmo ve Švédsku se stává populární. -- Máme knížku "Přesilovka" od Valenty a Škutiny za \$10. -- Co nevidět vyjde v 68 Publishers knížka pí B. Kubešové ze Švýcar "Deník Leošky Kutheilové"; bude stát \$ 7:90. -- Jar. Štefaňák se snaží z Anglie o emigraci do Kanady. -- V. N. Duben napsal v "Č.S." studii "Proč Eisenhower neosvobodil Berlín a Prahu?" -- Pozdrav z Bohemia, NY nám poslal Radek Mašín. -- Předseda kozáků v exilu v USA, gen. dr. W. G. Glas-kow, umí česky, protože žil v Praze. -- Pí B. Snížková žije ve Vermontu. -- V rámci nedávné produkce "Netopýra" na TV z NY, měla zajímavé interview naše slavná pěvkyně Jarmila Novotná. -- Z Bruselu se ozvala Zora Plaňavová-Poyser. -- V Geelong, Austrálie, má úspěchy plachtař Zdeněk Čepelák. -- H. Mandlíková se na čas usadila v Sydney a chce se co nejdříve stát občankou Austrálie. -- 17. 1. tomu budou 2 roky, co v Anglii zemřel JUDr. Pavel Polák, býv. spolužák F. Šnábla. -- Letos to bude 25 let, co v NSR odešel na věčnost red. Oto Gráf. -- Před 15ti lety zemřel prof. B. Jiráček v Chicagu. -- Wisconsin hlásí odchod známého čs. mistra-kuchaře Jaroslava Karbusického, 75. Pocházel z Kolína a působil hlavně na čs. velvyslanectvích.

JEDNOU VĚTOU

Tony Straňák, pův. z mor. Slovácka, je Warden-County of Kent v Chatham, Ont. -- 10. 9. tomu bylo 10 let, co v Torontě zemřel sok. pracovník Evžen Koepl. -- Manželé Pikolovi a manželé Matičkovi operují restauraci v č. 14 Lisa St., Brampton. -- Děti arch. Štalmacha: Joseph žije v Ottawě, Gita v Palo Alto, CA. a Helen v Agincourt, Ont. -- 13. 8. tomu bylo 10 let, co v Torontě zemřel V. Peřina. -- Vlad. Janík žije v Montreálu. -- Drahokoupilovi navštívili rodinu Skotákovu v Portland, OR. -- Bratislavský rodák George Gross postoupil místo hlavního sport. redaktora "Sun-u" W. Parrishovi. -- Sev. od Whitby je krajské řeznictví J. Jedínáka. Tel. /416/ 655-4182. -- Rev. S. Petr, autor naší ván. úvahy, má č. 248-40 80. -- Oddáni byli: Stan /Sáša/ Vězner a Susan Young; Tomáš Kováč a Zuzana Syptáková. -- Blanka Pilařová, 73, zemřela v Torontě. -- Arch. Kuchař vyhrál soutěž o postavení velkého it. střediska v Mississauga. Italů je tolik, že staví dům za 10 mil. \$. -- Jan Rojko ze Slovenska, P. Eng. se stal 1. 7. 86 kan. občanem. -- Býv. letec RAF Otta Loewy má ve Vanc. populární rozhl. pořad "Transcontinental". -- V Abbotsfordu, BC, vystoupil čs. pilot P. Jirmus.

Náš dopisovatel z N. Yorku hlásí, že nejlepší Sylvestrovský večer na vých. pobřeží Spojených států byl ve Flushing, NY., v domě populárních krajanů Zdenky a Vladimíra Paličky. Sešlo se u nich v dobré náladě na 40 našich, aby důstojně uvítali nový rok a rozloučili se se starým. Báječnou hostitelkou byla paní Zdenka /na obrázku/.

VZPOMÍNÁME

Zdá se být nemožné, že 28. ledna t. r. tomu bude už 15 let, co ve Washingtonu zemřel čs. ministr výživy do února 48, Václav Majer. Pocházel z havířské rodiny v Pochvalově /okr. Louny/, kde se narodil 22. 1. 1904. Po okupaci Němci odešli přes Maďarsko a Balkán do Francie a Anglie. Sloužil u kulometné rotě a později ve Státní radě. Domů se vrátil přes Moskvu a prez. Benešem. V r. 48 odešel do exilu a byl činný politicky a jako novinář. Nikdy nepřijal cizí občanství. V r. 1968 byl připraven vrátit se domů a účastnit se voleb pod dozorem SN. Sovětské tanky v ulicích Prahy v srpnu znamenaly konec všem podobným plánům. Od té doby jakoby chřadnul víc a víc. Zemřel 28. ledna 1972 a jeho popel je uložen v ko Lumbáriu Českého národního hřbitova v Chicagu. Přátelé doma i ve svobodném světě na Václava Majera nezapomínají.

Jedna z neaktivnějších našich farností ve svobodném světě je v Astorii, NY. Vede ji býv. salesiánský kněz z Pardubic, dp. Alois Vyoral. Všemohně podporuje kulturní snahy farníků /při ní existuje výborný smíšený pěvecký sbor/, pořádá poutě a posvícení jako ve starém kraji a vydává pěkný farní bulletin.

Nezávazný odhad hodnoty vašeho domu, obchodu, živnosti nebo jiné nemovitosti provede diskrétně a zcela zdarma George (Jiří) Daneš

Family Trust

Corporation Realtor

Tel. 439-1660 /anglicky/
266-1659 /česky/